

Introit: „*Toto praví Hospodin zástupů: Budeš-li chodit po mých cestách a budeš-li střežit, co jsem ti svěřil, budeš obhajovat můj dům a střežit má nádvoří a já ti dám právo přicházet mezi ty, kteří zde stojí.*“ (Zacharjáš 3,7)

Píseň 637

Modlitba

Čtení: Matouš 25, 14-30

Píseň 290

Text kázání: Efezským 4, 11-16

Milí přátelé, bratři a sestry,

minulou neděli jsme mluvili o tom, jak je důležité svěřit svůj život Bohu. Bez odevzdání se ve víře Pánu Ježíši, nemůžeme mít podíl na věčném životě. Avšak **svěřit svůj život, svou cestu a své plány do Boží ruky, doufat v Něho**, znamená, že **Bůh bude ve tvém životě jednat**. Předně tě zachrání pro věčnost, ale zároveň ti bude pomoci a provede tě všemi možnými životními těžkostmi, vytrhne tě ze zkoušek a připraví vždy východisko, když se k němu budeš obracet.

Nicméně to je, bratři a sestry, pouze polovina evangelia. **Vždyť přece vyznáváme, že Ježíš je nejen náš Spasitel, ale taky Pán**. Tedy ten, kterému se dobrovolně dáváme, aby v našich životech vládl a abychom my konali to, co On si přeje. Zamysleme se, prosím, tedy nad otázkou: Konáme ve svých životech, co si náš Pán přeje? A víme vůbec, co si přeje? Jak to zjistíme? Předně si jistě přeje, abychom se ho dotazovali a zjistili, co si přeje. Jaká je jeho vůle pro můj život? Jakou **službu mi chce svěřit pro budování svého království**, potažmo jak jsme četli pro budování Kristova těla, tedy církve. Patříme-li již tedy Pánu Ježíši, pak On sám nás přece povolává k tomu, abychom se starali o to, co On sám nám svěřuje. Jinými slovy žádný křesťan nemá zůstat u toho, že jen jako dítě přijímá a sám nedává. A teď to není samozřejmě jen o penězích, ale o tom, jestli dorůstám v křesťanskou dospělost a nějakým způsobem sloužím Pánu. Každý, kdo uvěří v Ježíše Krista, by měl vlastně dorůstat k tomu, aby měl podíl na správcovství Božích pokladů a Božího království zde na zemi!

Co k tomu všechno patří? Tak samozřejmě na prvním místě k tomu patří naše rodiny, abychom v nich žili spořádaně a dobře je spravovali. A naše děti. Ty nám Bůh svěřuje, abychom jim byli vzory a abychom je vedli ke Kristu a do společenství církve. Bůh nám svěřuje. My jsme svěřili své životy jemu, a nyní Bůh s důvěrou svěřuje nám. Je to tak? Božím plánem ovšem není jen starat se o sebe samého, o svou rodinu, o své zděděné hospodářství, ale také o to, co dalšího nám Bůh chce svěřit. Četli jsme v listu Efezským, že **Bůh povolává své vyvolené k dílu služby - k budování Kristova těla**. Každý křesťan je tedy povolán mít na službě budování Božího království svůj podíl. Samozřejmě není každý vyvolen a obdarován **k apoštolské službě**, nemá každý **dar vyučovat druhé**, nemá každý **prorocký dar**, každý také nemůže být **pastýřem** a vést druhé, a není také každý povolán **k misijní službě**. Každý křesťan by se ale měl ptát, jakou službu má konat pro Boží království. Mám se modlit nebo přímo vstoupit do týmu modlitebníků, nebo mám vstoupit do chval, doprovázet, nebo mám pomoci ve službě dětem, nebo ve sborové kuchyni, podílet se na úklidu, nebo na vedení táborů? Anebo mám touhu založit domácí skupinku, uspořádat akci pro muže, nebo vést skupinku pro ženy. Anebo se podílet na organizaci víkendovky či sborové dovolené, nebo být v týmu nějakého misijního projektu? Anebo vnímám svou službu starším a nemocným? A co služba uzdravování? Každý člověk, kterému se Pán Ježíš dal poznat, je Bohem samotným připravován k nějaké službě. **Každému z nás do srdce vložil jisté touhy**, touhu sloužit tam nebo tam, anebo těm či oněm. Proto je potřeba to hledat na modlitbách a ve své srdci. Nikdo by se neměl cítit vyřazený, nepoužitelný, a v jakémkoliv věku hledat, kde ho Bůh chce mít, v jaké službě. A pokud např. vidíš, že ve sboru něco nefunguje, nebo že se určité generaci nikdo nevěnuje, nemáš to být právě ty, kdo má tuto službu začít, když to jediný vidíš? Místo kritiky vstup raději do služby! A ti, co neví jak sloužit? Měj otevřené oči a uši a viz a slyš, kde vzniká nějaká potřeba. Když jsem byl asi 2 nebo 3 roky obrácený, přišel za mnou v Odrách jeden bratr, jestli bych po něm nechtěl převzít službu dorostu. Báł jsem se a byl jsem přesvědčen, že nemám žádné obdarování pro službu dorostu. Ale když jsem ho viděl, že je z té služby unavený a slyšel jeho naléhavé volání, tak jsem si vzpomněl na slova Pána Ježíše. **Když tě někdo prosí, ať s ním ujdeš míli, běž s ním dvě**. Když jsem s obavami vstoupil do této služby, tak jsem zjistil, že mě pro ní Bůh vyzbrojil a obdaroval mě svými dary. Objevil jsem své dary až ve službě. Někdy svá obdarování zjistíte, až když do té služby skutečně vstoupíte. Na druhou stranu je mnoho případů, kdy člověk neobdarovaný vstoupil do služby, protože nebyl nikdo jiný. Ale Bůh ho nakonec k této službě uschopnil a vyzbrojil.

K odvaze se Bůh přizná. K názornému příkladu se můžeme podívat do Matoušova evangelia. Podle svých schopností dostali tři, řekněme správcové, určitý počet hřiven. **Jeden jich dostal pět, další dvě a třetí jednu. Každému bylo svěřeno podle jejich schopností.** Ti první dva měli odvahu a **pustili se do podnikání**, což je někdy ošemetné. Přesto tito dva riskovali pro svého pána a chtěli mu dopřát. Pro svého pána vydělali dvojnásobek a byli svým pánem za to pochváleni a odměněni. Za zcela opačný konec to vzal ten třetí. To co dostal, jen zakopal a tím to skončilo. Když se pak před svým pánem zodpovídá, tak řekne velmi zarážející věty: **„Pane, poznal jsem tě, že jsi tvrdý člověk, sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Báł jsem se, a proto jsem šel a ukryl tvou hřivnu v zemi. Hle, zde máš, co ti patří.“** Báł jsme se. Je to výmluva, anebo se skutečně báł? Chtěl bych povzbudit všechny, u kterých to není výmluva. Kteří se skutečně bojí vstoupit do nějaké služby. Nebojte se! Bůh vás vyzbrojí! Ovšem pokud je váš strach pouhou výmluvou, pak to svědčí o tom, že vlastně nepatříte Pánu, protože ho neznáte, jaký je. A zároveň si takový člověk říká, co já z toho budu mít, když věnuji svůj volný čas pro dílo Boží? Co z toho budu mít, když budu zasévat a když nakonec ten druhý bude sbírat? Buď pro Pána, milí přátelé, shromažďujeme, anebo rozptylujeme. Na čí straně jsme? Kopeme pro sebe nebo pro Krista? Vždyť Kristus přece není tvrdý Pán, On sám za nás pokládá svůj život **a jeho jho netlačí a břemeno netíží.**

A navíc, patříme-li Kristu, pak On nás začlenil do svého těla. **On je hlavou** toho těla a dává pokyny jednotlivým údům k pohybu. My jsme ty údy, zchromlími údy však nás Pán mít nechce. Ale naopak, abychom byli v pohybu. A zároveň v tom Kristově těle, abychom podpírali ty druhé. Tak jak jsme to četli: **Kristus je hlava, z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dán.**

Především na sborové dovolené měl přednášku bratr kazatel CB Ostrava Tibor Máhrík a ten říkal, že si máme ve sboru klást otázky, **zda je náš sbor zdravým Kristovým tělem, anebo v něčem nemocným.** A zdravý sbor je tam, kde opravdu fungují ve sboru všechny možné oblasti. Pastýřské i misijní. Od domácích skupinek, služby dětem, mládeži, senioři, fungující staršovstvo, kde každý má na starost nějakou oblast služby. **A vše se děje v jednotě a vzájemné úctě a lásce, ve vzájemné pomoci.** A že naopak **nemocným tělem Kristovým je** společenství, kde není jednota, láska, kde se jen kritizuje, odsuzuje, místo toho, aby tam byla úcta a povzbuzení. A také je jistě nemocným společenstvím to, kde veškerá práce a služba leží pouze na kazateli, nebo na pár jedincích. Jeden nebo několik lidí nemá kapacitu sloužit intenzivně desítkám, nebo stovkám. Jak pak může takové společenství růst? A jak pak může přijít probuzení? A jak by to dopadlo, kdyby najednou uvěřilo při nějaké evangelizaci mnoho lidí, kteří v počátcích potřebují intenzivní péči a starost? Měli bychom kapacitu se o ně vůbec postarat? A leží nám to vůbec na srdci, udělali bychom si na ně čas? A máme vůbec misijní touhy?

Můžeme být, bratři a sestry, jistě vděční, že v našem společenství máme mnoho aktivit. Přesto si myslím, že můžeme budovat společenství systematictěji a efektivněji. Několikrát jsem se setkal s tím, že navzájem o sobě moc nevíme. Nevíme, co se ve sboru podařilo, nevíme, kdo je nemocný, kdo potřebuje modlitbu. Nevíme, že tady např. byla na začátku prázdnin akce pro děti, jiní neví, že se zde schází maminky. To že si to někdy neřekneme, tím, že na sebe a na jednotlivé služby třeba nemyslíme na modlitbách, anebo máme např. zpretrhané vztahy mezi sebou, pak jsme jako ti **rybáři**, kteří s neopravenými a roztrženými sítěmi toho moc skutečně neuloví. Takovým příkladem neopravených sítí je třeba i to, co mnozí neví. Že na modlitební skupince se nás schází stále méně a že tuto důležitou službu drží hlavně senioři. Milí přátelé, bez modliteb to ale bude velmi těžké. A tak přemýšlej, jestli zrovna ty bys neměl teď přes prázdniny v neděli přijít o půl hodiny dříve a zapojit se k přímluvným modlitbám. A co se týče té efektivity? **V učednické církvi** to funguje tak, že každý, kdo vede nějakou službu, si vyhlédne člověka, u kterého rozpoznává do dané služby obdarování. On slouží s ním a učí se od toho zkušenějšího, aby jednou mohl tuto službu převzít, nebo rozvinout, anebo zastoupit, když je třeba.

Milí přátelé, bratři a sestry, Pán Ježíš nám svěřuje rodinu, děti, církvev. Abychom o to vše dobře pečovali. Abychom využili Bohem **čas nám svěřený.** Ptejme se na modlitbách, v jakých službách máme stát, co dělat a kam jít. A pak, nehledejme prázdné výmluvy. nýbrž běžme a konejme,. Má to nesmírnou váhu pro věčnost. Amen. Modlitba píseň 684

Slovo posláni: 2. Tim 2,14: Svěřený poklad chraň mocí Ducha svatého, který v nás přebývá.

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 749